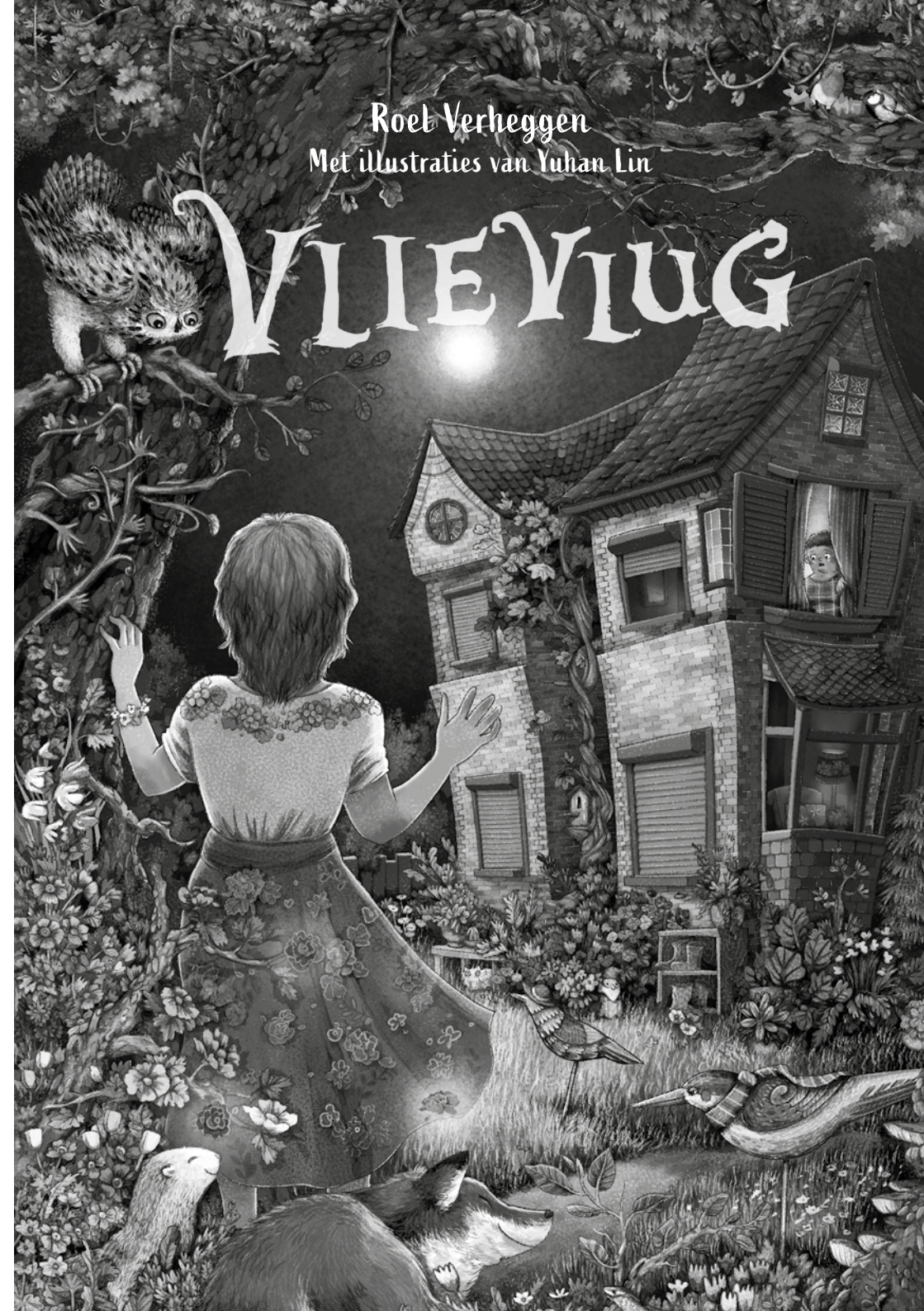

VLEVIUG

Roel Verheggen
Met illustraties van Yuhan Lin

VLEVIUG

致我親愛的家人，
感謝你們的陪伴以及教我畫了第一隻動物。

*Voor mijn ouders en mijn oma,
die mij hebben geleerd om zoveel wezens te tekenen*

– Yuhan Lin

Andere titels uit de reeks ‘De geheimen van Schatterdam’

Griebel

Roel Verheggen
Vlievlug
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Yuhan Lin
Trefw.: woede, moed, vriendschap, familie
NUR 282
ISBN 978 90 448 4665 2
D/2022/4124/162
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Mees zat aan de keukentafel en staaarde wat voor zich uit. Hij hoorde zijn parkiet Pipo geluidjes maken in zijn kamer. Pipo wist altijd precies wanneer hij thuis was. Mama wilde niet dat Pipo uit zijn kamer kwam. Het was al een wonder dat Mees het voor elkaar had gekregen, een parkiet in huis. Hij had er weken over gezeurd en gezegd dat hij geen broertjes en zusjes had. Uiteindelijk had mama het met een beetje tegenzin goedgevonden. Papa had er niks over gezegd. Zo ging het eigenlijk altijd.

Het was pas half drie, maar Mees had al een zak chips opengemaakt. Die verstopte hij op zijn kamer. Mama kwam daar vanwege Pipo toch nooit.

Mees propte zijn mond vol met paprikachips en dacht aan Noa. Dat was een jongetje van school dat hem vandaag naar huis was gevolgd. Noa had Mees' huissleutel gevonden toen die uit zijn broekzak was gevallen. Mees schaamde zich eigenlijk een beetje, want hij had Noa vaak gepest. Hij wist ook niet waarom. Maar nu was Noa blijkbaar niet meer bang voor hem en had hij hem de sleutel teruggegeven. Daar was Mees maar al te blij om, anders had hij buiten moeten wachten tot mama of papa thuiskwam. En daar had hij niet veel zin in. Zeker niet nadat hij in het parkje die vreemde man en vrouw had gezien.

Met een groot glas cola in de hand liep Mees de trap op naar

zijn kamer. Hij liet een flinke boer en proefde de smaak van paprikachips.

‘Hallo Pipo,’ zei hij tegen zijn parkiet. Pipo begon blij te piepen en fladderde rond in zijn kooi.

‘Ja, ik weet het,’ zei Mees, ‘je wilt eruit. Kom maar gauw.’

Hij maakte het deurtje van de kooi open en Pipo vloog op zijn schouder.

‘Mees, allo, kusje,’ zei Pipo.

Mees moest lachen. ‘Gelukkig ben jij wel thuis.’

Met Pipo op zijn schouder ging hij achter zijn PlayStation zitten. Hij had een nieuwe game en kon niet wachten daarmee te beginnen. Pipo vloog van zijn schouder en landde op het bed.

‘Niet op mijn dekbed poepen, hoor!’ waarschuwde Mees.

Hij draaide zich om en zag Pipo op het bed rondscharrelen. Maar wat had hij nou in zijn snavel? Een briefje? Mees liep naar zijn bed en pakte het briefje af. Pipo protesteerde, maar Mees keek verbaasd naar het briefje in zijn hand. Waar kwam dat vandaan? Was Tonny de poetsvrouw vandaag geweest? Nee. Die kwam altijd op maandag. Vandaag was het vrijdag, dus dat kon niet.

Pipo fladderde terug naar zijn kooi en Mees vouwde het papiertje open. Er stond iets geschreven in een sierlijk handschrift dat hij niet herkende.

*Hallo Mees,
Ik nodig je uit om op zoek te gaan naar de
schat van onschatbare waarde.
Binnenkort hoor je meer van me.
Groetjes, Vlievlug*

Meteen las Mees het briefje nog een keer. De schat van onschatbare waarde? En wie was Vlievlug nou weer? Wat een rare naam. Dit was vast en zeker een grap. Had papa dit briefje hier neergelegd? Nee, die kon niet zo mooi schrijven. Mees snapte er niks van. Pipo vloog de kooi weer uit, kwam op zijn hoofd zitten, deed zijn kopje omlaag en keek Mees aan.

‘Weet jij wie dat hier heeft neergelegd?’ vroeg Mees. ‘Jij bent altijd in deze kamer, dus dat moet wel.’

Maar Pipo zei niks.

Mees had 's avonds in bed nagedacht over het briefje. Het klonk wel spannend, die schat van onschatbare waarde. Wat zou het zijn? Een nieuwe PlayStation? Of een cadeaubon voor nieuwe games? Dat zag Mees wel zitten. Maar hij wist niet hoe het briefje op zijn kamer was gekomen en wie Vlievlug was. Ondanks al die vragen in zijn hoofd was Mees toch in slaap gevallen.

Het was zaterdag en vandaag moest hij met zijn ouders op bezoek bij tante Toos. Nou ja, tante, het was een soort tante van zijn vader. Mees vond haar een chagrijnige oude taart. Ze was nooit getrouwd en had geen kinderen. Hij haatte het om op bezoek te gaan bij tante Toos. Maar mama en papa vonden dat dat één keer per maand moest.

‘Tante Toos is maar alleen. Jij zou het ook fijn vinden als er dan bezoek kwam,’ zei mama altijd. Alsof Mees er iets aan kon doen dat tante Toos alleen was. Wie wilde er nou met zo'n akelig mens trouwen? Brr. Hij moest er niet aan denken.

Toen ze met de auto de straat in reden waar tante Toos woonde, zag Mees Noa staan. Woonde hij hier? Dat had hij nooit geweten. Noa zwaaide naar hem. Mees zwaaide terug. Papa parkeerde de auto en ze stapten uit.

‘Hoi Noa,’ zei Mees.

‘Hoi Mees!’